

Вела. За тебе е всичко лесно въ свѣта... Нали, Гуга, нали ти си силна?

Гуга. Бихъ искала ти на менъ да кажашъ...

Вела. Всичко, всичко мога да ти кажа.

Гуга. Добре тогазъ: кажи ми открито. Всички тукъ да чуютъ.

(Старцитъ се вслушватъ).

Вела. Сърдцето си ще сложа предъ тебе.

Гуга. Дамянъ ли е първата ти обичъ?

Вела. И колко го обичамъ!

Гуга. А когато и азъ го обичамъ! И когато за пръвъ пжтъ чрезъ него разбрахъ що е близъкъ на сърдцето. Безъ да зная, че билъ жененъ и че рожба ималъ... Разбирашъ ли ме ти, добричка майко?

Вела. Какъ мога да те разбера, когато съмъ майка.

Гуга (отчаяна) И по-добре. Онѣзи, които не разбиратъ сж по щастливи.

Вела. Охъ, не ми е до приказки невнятни. Повгледай се въ очичкитъ на моята рожба, по-ясно тѣ ще ти отговорятъ. Повгледай се, вижъ ги какъ се молятъ.

(Старцитъ заридаватъ и единъ по единъ си излизатъ. — Въ това време Гуга понича да види детето, ала Магьосницата се спуща и му прикрива очитъ).

Магьосницата. Не бива тя да се допре до милото дете. Змеятъ само туй възчаква. Допре ли се — змеятъ ще се повърне, както е билъ.

Гуга (се сепва и се отдръпва). Що думашъ!

Магьосницата. Това що знамъ и другаде видѣхъ.

Гуга. Ржцетъ ми да изсѣхнатъ, ако помисля детото да взема!

Дамянъ. Що думашъ, бе Гуга!

Магьосницата. Само това що е право. (Къмъ Гуга). Послушай ме и нѣма да сбъркашъ. Повърнешъ ли силата на Змея — съ нишо вече не можъ го състари. Тебе той отвлѣче, защото си хубава и млада. И само хубостъта ти го превързва къмъ тебе. Но като остарѣешъ, какво ще остане отъ твоята хубостъ?

Гуга (жилната). Кога остарѣя?

Магьосницата. Хубостъта изчезва. А майката до гробъ си е майка. Майката е вѣчностъ; хубостъ трае само день до пладне! Да би могло майка да си, тогазъ...

Гуга (просълзена). А азъ майка мога ли да бжда!

Магьосницата. Една капка отъ майчино млѣко; една сълза отъ око на майка, сж безкрайни предъ хубостъта на жена, която змей е пленила. Съ твоята хубостъ само змей може да се плени, но добрина съ нея не може се